

כ"ג אדר ב' ה'תשפ"ב		כניסת שבת	יציאת שבת
ירושלים	18:14	19:30	
ת"א	18:36	19:32	
חיפה	18:25	19:31	
באר שבע	18:35	19:31	

אירון של צהלו

פרשת "שמיני" שבת פרה

ספר שמות, הקרוי בפי הרמב"ן "ספר הגאולה", פותח בתיאור ירידת אבותינו למצרים (אע"פ שכבר מסופר על כך בסוף ספר בראשית), כיוון ש"ספר הגאולה" צריך שיתחיל בתיאור הגלות ויסיים בגאולה.

ומהי הגאולה שבא מסתיים ספר שמות (בחמשת פרשיותיו האחרונות)? לא היציאה ממצרים ולא הכניסה לארץ ישראל, ואף לא מתן תורה, אלא הקמת המשכן בו שרתה השכינה. אולם קביעה זו, שסיום ספר שמות בהקמת המשכן נועדה לציין את הגאולה, כרוכה בתמימה מסוימת: לאחר שהסתיימה מלאכת בניית המשכן, כסה הענן את אוהל מועד, ומשה לא היה יכול להיכנס למשכן מפני הענן – "וַיִּכַּס הָעָנָן, אֶת-אֹהֶל מוֹעֵד; וַיְכַבֹּד ה', מִלְּאֵ אֶת-הַמִּשְׁכָּן. וְלֹא-יָכֹל כָּל מִשָּׁה, לְבֹא אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד--כִּי-שָׁכַן עָלָיו, הָעָנָן; וַיְכַבֹּד ה', מִלְּאֵ אֶת-הַמִּשְׁכָּן." (שמות, מ', לד-לה)

משה רבנו לא יכול היה להיכנס אל המשכן! היה זה לאחר חדשים שבהם בני ישראל התאמצו לחזור בתשובה על חטא העגל. הם יחלו שהשראת השכינה במשכן תסמל את סליחת החטא – הענן שורה, כבוד ה' מלא את המשכן – אבל אי אפשר להיכנס! האם מצב זה מסמל את הגאולה?

אמנם מיד בתחילת ספר ויקרא קורא הקב"ה למשה רבנו להיכנס אל המשכן, ככתוב: **"וַיִּקְרָא, אֶל-מֹשֶׁה"**, אך בסיום ספר שמות, המסמל כאמור את הגאולה, מנוע משה רבנו מכניסה! האם לא היה ראוי לסיים את ספר שמות בכניסתו של משה רבנו למשכן? מה מסמל סיום הספר באי כניסה זו?

ספר **"שיחות לספר"** כותב כי אמנם ייעודו של המשכן הוא להראות את קרבת ה' לישראל ולהביע את הרעות לעם ישראל. אנו בניו של הקב"ה ואנו שואפים מאוד לקרבתו ולאהבתו, אך מצדנו, לעולם עלינו לגשת אל הכרת יחסים מופלאים אלו **ברגשי יראה תוך התבוננות ברוממות ה' ובגדולתו**, לפי שרק היא יכולה לשמש בסיס איתן לאהבת ה'. יראה זו צריכה לשכון קבע במחשבתנו ואל לה לסור; על אוצר רוחני זה יש לשמור שלא יישמט מאתנו בסיבובי דרך החיים – בנשוב רוח חזקה של מאורעות ותלאות, או הצלחות מדהימות.

לפיכך סיומו של ספר שמות, החלק המסמן את הגאולה וקרבת האלוקים הנצחית, מסתיים באי כניסתו של משה, **כי הגאולה האמתית היא ההגעה לשלב של אהבת השם יתברך המבוססת על יראה**. (עוד ניפגש בביטוי זה בסוף העלון ובדרכים שניתן להגיע ליראת שמיים זו.....)

ואולי זה מה שעמד בבסיס חטאם של בני אהרון, נדב ואביהו.

חלקה הראשון של הפרשה עוסק באירועי היום השמיני לימי המילואים (ימי הכשרתם של אהרון ובניו לעבודת הכהונה). ביום זה, יום השמחה הגדולה של ראשית העבודה הסדירה במשכן, ביום בו נתקדשו אהרון ובניו לכהונה, ארע אירוע טראגי: **"וַיִּקְחוּ בְנֵי-אֶהֱרֹן נָדָב וָאֶבְיָהוּ אִישׁ מִחֶתְתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עָלֶיהָ קִטְרֹת וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם. וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי ה'." (י', א-ב)**

בני אהרון מתו לעיני העם כולו. נורא הדבר, אך כנראה, היה במותם לקח כה נחוץ ודחוף, שהיה כדאי להשבית את השמחה ביום גדול וקדוש זה.

מבואר בגמרא (סנהדרין נ"ב, א'), שהחטא שבגיננו מתו בני אהרון היה משום **שזלזלו בכבוד משה ואהרון**.

"וכבר היו משה ואהרון מהלכין בדרך ונדב ואביהו מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן. אמר לו נדב לאביהו: אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את הדור אמר להן הקב"ה: נראה מי קובר את מיי"

ומצווה אותנו תורתנו הקדושה (יט, ג): **"אִישׁ אָמוֹ וְאִבּוֹ תִירָא,"**

ואומרת הגמרא (נדח לא ע"א): "תנו רבנן: שלושה שותפין יש באדם – הקב"ה ואביו ואמו". כלומר: על האדם להכיר במי שבראו – בסמכותם ורוממותם של ההורים, ובציווי של הבורא יתברך אדון הכל, **וכשיש סמכות שכפופים בפניה, סמכות הורים ומורא שמים, הרי זו ערובה לבלית התאוות והגבלת המאווים!**

ויש, שמורש זלזול זה, נדב ואביהו קיבלו על עצמם בקלות ראש, מבלי שנמלכו באביהם תחילה, מתוך שייחסו ערך מופרז לאישיותם והיו סבורים שדי להם בשיקול דעתם, או אולי מטוב ליבם בייך – לעבוד את השם יתברך בדרך שלא נצטוו לעשותה.

עולם התורה התעטף השבוע באבל כבוד עם היוודע הבשורה הקשה – **מנן שר התורה, הגאון הגדול רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל** – איננו, כי לקח אותו האלוקים. הגאון רבי שמריהו יוסף חיים קנייבסקי (המכונה 'רבי חיים') נפטר בשושן פורים, שעה קלה לפני כניסת השבת, והובא למנוחות, כשהוא בן 94 בפטירתו.

הרב נולד בט"ו בטבת ה'תרפ"ח (1928) בפניסק, והוא בנם הבכור של **הרב יעקב ישראל קנייבסקי (ה'סטייפלר')** ורעייתו פעשא מרים, אחותו של החזון איש. בשנת תרצ"ד (1934) עלתה המשפחה לישראל והתגוררה בבני ברק, ובגיל 23 הוא נישא לביתו הבכורה של הרב יוסף שלום אלישיב, בת שבע אסתר זצ"ל, שנפטרה מדום לב פתאומי בחול המועד סוכות תשע"ב.

במהלך שנות חייו עמל הרב קנייבסקי בתורה בשקידה מופלאה, שנדיר למצוא כמותה.

מגיל צעיר מאוד, לא הייתה שעה, דקה שלא הוקדשה לדבר החשוב מכל – לימוד תורה! על כן קיבל את הכינוי **'מנן שר התורה'**.

בצורה שיטתית עקבית ויסודית, הוא הקפיד ללמוד ('החובות' בלשון הרב) ולסיים מידי שנה את התלמוד הבבלי שנכתב בבבל, את התלמוד הירושלמי שנכתב בארץ ישראל, את הברייתות שסודרו בתקופת התנאים, את הרמב"ם, את הטור, את השולחן ערוך של רבי יוסף קארו, את הזוהר של רבי שמעון בן יוחאי, וכמובן את התנ"ך כולו.

וכן, את כל זה הוא לומד וסיים בשנה אחת!

לפני מספר שנים מנן אושפז במרכז הרפואי 'מעייני הישועה', וברגע הומר חדרו במחלקת טיפול נמרץ לבית מדרש שכלל ספריות של תלמוד בבלי, ירושלמי ועוד. כאשר מנהל מחלקת טיפול נמרץ הגיע לחדרו, וגילה את הדבר שאל בתדהמה "זה לא מחלקת טיפול נמרץ פה?!", והשיבו לו: "אם רבינו כאן, זה חלק ממנו, לא שייך כלל להפריד את הספרים ממנו. לכל מקום שהולך – בית מדרשו עמו!".

כל ספרות החז"ל ב-90 שניות.

מספר הרב שבת יגל שליט"א: באחד מערבי חמישי, פגשתי את מורי משכבר הימים, הרב יהושע הרטמן שליט"א – עורך ומהדיר ספרי המהר"ל, שהיה ר"מ שלי בישיבת 'מערבא'. משהתברר לי כי הרב ישעה בעיר בשבת, מיד שאלתי האם הרב יהיה מוכן לבוא אל בית הכנסת כדי למסור דרשה. זיכרון השיעורים המרתקים מימי הישיבה עדיין הדהד במוחי, ולאחר זמן קצר, הרב השיב בחיוב.

אאחח... איזו דרשה זו הייתה... הציבור התמוגג מכל רגע, ובמהלך הקידוש, הרב דרש שוב, ואז זכיתי לשמוע ממנו את אחד הסיפורים המדהימים!! ששמעתי על תלמיד חכם בן זמננו, על **הרב קנייבסקי זצ"ל**.

הרב הרטמן סיפר כי במסגרת עבודתו על עריכת וההדרת ספר 'גור אריה' של המהר"ל האם החומש, הוא הגיע לדברי המהר"ל בפרשת ויחי, ושם הוא כותב שלעתיד לבוא בתחיית המתים עתידים כל המתים לעמוד ולקום מתוך מערת המכפלה, וכותב המהר"ל שדבר זה כותב בחז"ל ולא ציין מקומו.

כמובן שתפקידו של העורך והמהדיר, הוא לחפש היכן נמצא חז"ל זה, לציין הערת שוליים, ובהערה לכתוב מקומו ומקורו.

בתקופה ההיא – לפני כמה עשרות שונים – עוד לא היו מנועי חיפוש תורניים כמו שיש היום. פרויקט השו"ת של אוניברסיטת בר-אילן עוד לא נולד, שלא לדבר על 'אוצר החכמה' ומאגרים תורניים כאלו ואחרים, גם "הרב גוגל" עוד לא היה במחשבה, אבל תלמידי חכמים הבקאים בספרות חז"ל היו גם היו, וכדי לעשות את עבודתו נאמנה, הלך אליהם הרב הרטמן כדי לברר אצלם היכן נמצא מאמר חז"ל עלום זה.

אולם כל תלמידי החכמים לא ידעו לציין מקומו של מאמר זה.

כשהרב הביע את ייאושו לפני אחד מידידיו, שח לו זה, כי בקריית ארבע היא חברון, ישנו יהודי שמפעל חייו הוא לאסוף וללקט את כל מדרשי חז"ל הקשורים למערת המכפלה והעיר חברון, ואם אכן ישנו מאמר חז"ל כזה כפי שכותב המהר"ל, הרי שבודאי הוא ידע לציין מקומו.

המשיך הרב לספר, כי לקח לו כמה ימים למצוא את מספר הטלפון של אותו יהודי ולהשיגו טלפונית, וכשהצליח לעשות זאת, ענה אותו יהודי כי אין הוא יודע לציין על אתר את מקומו של מאמר חז"ל זה, וכי הוא מציע שבעוד כמה ימים הרב יצור אתו שוב קשר ולבינתיים הוא יעיין בכתביו ומצא את המאמר.

בשיחה הטלפונית שנערכה כעבור כמה ימים אמר אותו יהודי כי לאחר חיפוש של שעות, הוא לא מצא שום דבר שמוזכר את מאמר חז"ל זה בין כתביו, ואם אצלו אין מאמר כזה – מוכרחים לומר שבאמת אין מאמר חז"ל כזה, ואין לנו אלא לקבוע כי ככל הנראה מדובר במאמר חז"ל שהמהר"ל בעומק גדולתו והתבוננותו מפרשו כך, ואנו בעינינו הדלות לא משיגים זאת. לא נותר לרב הרטמן ברירה, ובהערת שוליים הוא כתב עלי ספר - 'לא ידעתי מקומו של מאמר חז"ל נפלא זה!'

זמן מועט לאחר שסדרת ספרי הגור אריה בעריכתו של הרב הרטמן שליט"א יצאה לאור בשעה טובה ומוצלחת, הזדמן הרב לעיר התורה והחסידות בני ברק, ובתוך בני ברק – לסביבת רחוב רשב"ם, שם הבחין ברב חיים קניבסקי זצ"ל הולך לבדו, אז זה עוד היה אפשרי... הרב הרטמן החליט לנצל את ההזדמנות, הוא ניגש אל הרב קניבסקי (ר' חיים), ביקש רשות לשאול שאלה, וכשזו התקבלה, אמר הרב הרטמן: "המהר"ל בגור אריה כותב בפרשת ויחי שכל המתים עתידים לעמוד מתוך מערת המכפלה..."

"כך הוא אומר?" שאל ר' חיים – היה נראה כי גם אצלו זה חידוש... "כך הוא אומר!" ענה הרב הרטמן, "והוא מוסיף וכותב כי דבר זה מובא בחז"ל! הרב יודע היכן נמצא חז"ל זה?"

ואז ארע הדבר המדהים... ר' חיים המשיך ללכת ומלמל לעצמו, והרב הרטמן ממחר אחריו ומטה אוזן למשמע המלמולים, וכך נשמעו להם המלמולים: תלמוד בבלי... נישטו (לא נמצא) תלמוד ירושלמי... נישטו... מדרשי הלכה... נישטו... מדרשי אגדה... נישטו...

זוהר אקדוש... וכאן הוא ציין למיקום באחד מספרי הזוהר ואמר שיתכן ששם ישנה משמעות כזו. כשהרב הרטמן שב לביתו, הוא פתח את הספר הנ"ל במקום ההוא... ובנינו! שם בדיוק זה נמצא! 'ראיתי איך הרב חיים קניבסקי זצ"ל מעביר בראשו את כל ספרות החז"ל ב-90 שניות' – סיים הרב הרטמן את סיפורו, ואנו המתפללים התפזרנו איש לביתו מתוך תחושת התעלות והודאה לה' שזכינו בדורנו לתלמיד חכם הבקי בשבילי חז"ל, כשבילי מקום מגוריו.

הדבר היחיד שגרום לרבי חיים זצוק"ל לעצור לרגע קט מלימודו - הוא יהודי הזקוק לברכתו בעת צרה או בעת שמחה. לפתח ביתו של מרן שר התורה הרב חיים קניבסקי זצ"ל הגיעו עשרות מכתבים מדי יום, ובהם בקשה לברכה אל לעצת הרב. מרן היה מקדיש זמן מדי יום, ומשיב לכל המכתבים, אף כשהדבר גזל ממנו זמן רב, ובא על חשבון תלמודו בו שקד יומם ולילה, ועל חשבון כתיבת ספריו.

כששאלו אותו אם לא עדיף להתקדם בספריו, השיב מרן "רחמנות על המכתבים. אנשים רוצים תשובות". מאות אלפי אנשים, חרדים דתיים וחילונים, מהארץ ומחו"ל, (וביניהם אני) היו עומדים במסדרון הצר של הבית הצנוע שלו, כדי לזכות ולקבל ממנו עצה וברכה קצרה ומשמעותית. לפעמים הברכה היא בת שתי מילים, ולפעמים אף הן, נאמרות בראשית תיבות, והיו נושעים אף בישועות שהן למעלה מכל הגיון, בבחינת "צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

מספר הרב יצחק זילברשטיין, רבה של שכונת רמת אלחנן: "היה זה לפני 15 שנה, בשנת תשס"ז, כאשר אל ביתו של הרב חיים קניבסקי הגיעה אישה ושאלה בפיה: "אני פקידה באחד הבנקים הגדולים בני ברק, ולאחרונה כל עובדי המחלקה שלי נתקפו בכאבי רגלים חזקים. מדובר באנשים בריאים לכל דבר, שמעולם לא נתקפם כאבים ברגליהם", ציינה האישה, "ואנו חוששים כבר להגיע לעבודה".

הרבנית קניבסקי נכנסה אל בעלה הגדול ושאלה אותו מה להשיב לפקידה. בתגובה, ביקש הרב לשאול האם בבנק עובדים בימי חול המועד. הפקידה השיבה שאכן, עובדים בחול המועד, והוסיפה שכך נהוג בכל הבנקים בארץ. כאשר שמע הרב את תשובתה של הפקידה, השיב כי כאבי הרגליים נגרמו בשל הזלזול בכבוד הרגל (מועד נקרא 'רגל').

הפקידה חזרה אל מנהל הבנק, וספרה לו את תשובתו של הרב קניבסקי. בו במקום השיב המנהל כי הוא מוכן לצמצם את העבודה עד למינימום, ולעסוק רק ב'דבר האבד'.

הפקידה ניגשה אל בית הרב קניבסקי, והעבירה את תשובת המנהל. הרב השיב כי יש לשאול רב ומורה הוראה על כל מה שכוללת העבודה בימי חול המועד, ואם יינתן לכך אישור הלכתי, ייפסקו כאבי הרגליים. האישה ניגשה אל בית הרב יצחק זילברשטיין, ושטחה בפניו את כל צרכי העבודה, והוא פסק לה מה נחשב 'דבר האבד', והוא מותר לביצוע בימי חול המועד. לאחר פסיקת הרב, שלח מנהל הבנק מכתב אל כל לקוחות הבנק, בו הוא מודיע להם על ההחלטה התקדימית.

תחת הכותרת 'פעילות מצומצמת בימי חול המועד - פסח תשס"ז, כותב המנהל בזו הלשון: "הרינו מתכבדים להודיעכם כי בהתאם להנחיית גדולי התורה בעירנו, וכדי להימנע ממלאכה מותרת בימי חול המועד, סניפנו יהיה פתוח במתכונת מצומצמת במהלך חול המועד פסח".

בהמשך המכתב מפרט המנהל את השירותים שיינתנו בבנק, כמו למשל 'מתן עזרה למקרים דחופים בלבד, ובמטרה למנוע דבר האבד מלקוחותינו, ולכן הוא מבקש מכל הלקוחות 'לבצע את הפעילות הכספית השוטפת בטרם כניסת החג, ולהימנע ככל האפשר מביקור בסניף במהלך ימי חול המועד'.

הרב זילברשטיין מציין כי ניגש אל גיסו הרב קניבסקי, ושאל אותו מה המקור לתשובתו. הרב קניבסקי השיב שהמקור הוא בדברי הירושלמי במסכת מעשר שני, סוף פרק ד', אשר לש מובאים שני מעשים שהיו אצל רבי עקיבא, כשבאו אליו אנשים וספרו שחלמו על שניים גופניים ברגליהם, ורבי עקיבא פתר את החלום בענייני הרגל (החג).

"במדרש מופיע נוסח ברור יותר, שרבי עקיבא אמר 'רגל תמורת רגל', דהיינו שרגליו של האדם עשויות לשמש כאספקלריה למעשיו של האדם בימי הרגל", הוסיף הרב זילברשטיין. "ולכן אמר הרב קניבסקי כי העבודה בבנק בימי הרגל, היא הגורמת לכאבי הרגלים".

"אשרי הדור שהאנשים שחיים בו יודעים שכאשר כואב דבר מה – הרי לפני שהולכים לרופאים ופרופסורים כדאי ללכת אל גדולי הדור, שיתנו הם את עצתם והדרכתם. אשרי הדור שגדוליו מכוונים אותו לדעת תורה צרופה", מסיים הרב זילברשטיין את דבריו.

בשנה מעוברת, עומס הלימוד של הרב פוחת מעט, ועל כן הספיק הרב לנצל את הזמן הנוסף לחיבור ספר תורני חדש. הרב קניבסקי חיבר ספרים רבים במגוון מקצועות התורה וביניהם: "דרך אמונה" – בתחום המצוות התלויות בארץ, "שונה הלכות" – הכולל את קיצור פסקי המשנה ברורה והחזון איש, "ארחות יושר" – דברי מוסר, מלוקטים בעיקר מדברי חז"ל, ראשונים ואחרונים, "דרך חכמה, שערי אמונה, נחל איתן, שקל הקודש ועוד רבים.

בתקופה שבה מרן הגר"ח זצ"ל כתב את הספר "שיח השדה" – הכוללים נושאים שונים וביניהם כשרות חגבים, במהלך לימודו, נזקק ר' חיים להבין פרטים מסוימים הקשורים למבנה גופו של החגב. לפתע, תוך כדי הלימוד נכנס חגב לחדרו, התיישב על הקיר, ולא זו עד שר' חיים סיים לבדוק אותו. כאשר סיפרו את הסיפור למרן הרב אלישיב זצוק"ל, הוא הזדעזע ואמר שסיפור כזה מתאים רק לתקופת "הראשונים", והתפעל מגודל הסיפור. בשנים הבאות כשרצו לשפץ את ביתו ולהרוס את אחד הקירות, ביקש ר' חיים להשאיר את הקיר עליו עמד החגב על מקומו, "בכדי שיהודים יתחזקו מכך באמונה ויראו כי יש מנהיג לבירה".

שלושה אנשים בלבד הספידו את הרב חיים קניבסקי זצוק"ל. היו שם כמה מסרים חינוכיים, אנושיים, שחבל שנפספס אותם. הנה הם:

הרב יצחק זילברשטיין הזכיר שהרב קניבסקי לא נולד גאון. הוא פשוט חזר על מה שלמד שוב ושוב, מגיל צעיר. הילד חיים השקיע ועמל והתאמץ, וכך הפך ל"ר' חיים", לאיש שכנראה ידע את התורה טוב יותר מכולנו בדור הזה. והמסר: אתה לא נולד הרב קניבסקי, אתה נהיה כזה, וזה נכון בכל תחום. ניצול הזמן וביטול עצמי בפני השם יתברך ותורתו.

בנו הרב שלמה קניבסקי ריגש בסיפורים אישיים, וחשף טפח מהזוגיות של אביו ושל רעייתו המנוחה, בת שבע.

במשך שנים שניהם היו קמים עם הנץ החמה ואומרים יחד את ברכות השחר שפותחות את היום. הוא אומר ברכה אחרי ברכה והיא עונה אמן, ואז היא מברכת, והוא עונה אחריה שוב ושוב אמן.

עוד סיפר הבן, שבכל פעם כשאביו חזר הביתה בצהריים, הייתה ארוחת הצהריים מוכנה, אך הוא הקפיד לא לאכול אותה בלי שאימא לידו. אם היא עוד לא הגיעה וישבה לידו בשולחן, הוא לא הסכים להתחיל לאכול. ואם היא התעכבה, אפילו בדקה וחצי, הוא כמובן היה פותח בינתיים ספר, ולומד, עד שהגיעה.

הם לא יצאו לצימר ולא הלכו לבית קפה, אבל היה להם כבוד הדדי ואת זמן האיכות המיוחד שלהם.

הרב גרשון אדלשטיין שליט"א (מדהים לשמוע אדם בן 98, שמספיד כך את חברו בן ה-94) חזר על שתי מילים שאפיינו את המנוח, ושצריך ללמוד ממנו: "ביקורת עצמית". התביעה לשיפור ולתיקון היא בלתי פוסקת. צריך כל הזמן לחשוב איך להתנהג טוב יותר לזולת, איך ללמוד טוב יותר, איך להיות בעל אבא ושכן וחבר טוב יותר. וכך מבקש הרב אדלשטיין: "אנחנו בדור עני. חסרים לנו בעלי מדרגה. יש צורך ביראת שמים."

ואיך מוסיפים יראת שמים? - לב אבן לא מקבל מפעה! יש עצה האומרת כי עסק המוסר היא העצה היחידה. לעסוק בספרי מוסר, שמותכם ילמד האדם מה היא ביקורת עצמית. ביקורת עצמית המתבטאת בכך שהאדם יפשפש במעשיו. כי היצר הרע חזק מאוד."

לע"נ אסתר מזרחי בת יחזקאל וכתון ז"ל

נלב"ע ב' טבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ ר' יצחק ב"ר נסים מזרחי ז"ל

נלב"ע י"ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.